

EL CRANC QUE VA APRENDRE A CAMINAR ENDAVANT

Un relat de: [Rubba Bertanero](#)

Era una tarda d'estiu, d'aquelles en que la xafogor fa la pell enganxosa. En una petita cala de la Costa Brava, a Llafranc. Mentre la gent estava tumbada a la sorra prenent el sol, dins el mar a 100 metres cap endins, els habitants submarins s'havien reunit per celebrar el partit de futbol, que cada 15 d'agost celebraven contra els habitants de la cala veïna.

Donat que era diumenge, i no hi havia pesca, podien estar ben tranquils al fons del mar disputant el seu torneig, feien servir com porteries les caixes que els pescadors tiraven per agafar les gambes, aquell dia cap gamba es posava a dins.

Els participants de l'equip local, els de la cala Llafranc, els llafranencs, estaven preocupats perquè des que els habitants de la cala veïna, els llofrinencs, que venien de Llofiu i es banyaven a la cala del costat, havien agafat de porter un pop, havien perdut tots els partits. L'eriçó, que feien servir de pilota, no s'havia volgut posar cap cop a la caixa que feia de porteria dels llofrinencs. La tortuga Tuga, que era la entrenadora dels llafranencs, perquè no la deixaven jugar, tot i que era tortuga marina, seguia sent lenta, estava molt preocupada. Havien de trobar la solució per guanyar, al menys un any el partit, i tots sabien que la solució era que jugués el cranc Ranc, que tenia unes pinces molt grosses i podia fer uns xuts que el porter dels altres, el pop Rop no podia parar. Però, hi havia un problema, el cranc només s'havia caminat enrera, i cada cop que li passaven la pilota als entrenaments acabava fent gol a la pròpia porteria, i per això no el deixaven jugar.

El cranc estava molt entristit, li agradava molt jugar però si no solucionava aquell problema, mai el deixarien jugar en cap equip. Tots els participants estaven buscant una solució. A la porteria hi havia una daurada, a la defensa hi tenien tres ostres cloïses que quan obrien la closca quasi no deixaven passar la pilota a l'equip contrari, al mig camp hi havia tres gambes que tenien un xut amb la cua ben potent que feia arribar l'eriçó-pilota fins a l'altra banda del camp, per a que els davanters acabessin la feina. Com a davanters hi tenien tres sèpies que portava cadascuna un rivet de cada color per diferenciar-les, que les pobres feien el que podien, però, davant del pop, entre que els feia por perquè era més gros, i que tenia tants tentacles que sempre n'hi havia algun que parava la pilota, les pobres sèpies estaven ben avorrides. Totes menys una, la més joveneta va començar a riure mentre tots estaven pensant la solució. La sepieta, entre rialles, els va dir:

- Ja he trobat la solució, ja sé com podem fer que el cranc jugui amb nosaltres i ens pugui ajudar a guanyar als de la cala veïna.

I els va demanar que confiessin en ella, tot i que als seus companys els va fer escamnar aquesta mena de comportament.

El partit era a punt de començar i tots els jugadors es van posar al seu lloc. Cada any feia d'àrbitre una sardina, i com que totes són molt semblants, mai sabien si era la que havia xiulat l'any anterior o si era novella d'aquell any. La sepieta es va acostar al cranc i li va dir a on s'havia de colocar al camp i el que havia de fer, tots els demés es miraven estranyats i amb una mica de por pel que la sepieta estava fent. La sardina va xiular i va començar el partit, i ve-t'ho aquí que la pilota va sortir disparada cap al camp dels llafranencs i una cloïssa va empenyer la pilota cap al mig camp, fins a la cua d'una gamba perquè la empenyés ben fort cap a la porteria contrària, i llavors la pilota va anar a parar a les pinces del cranc. Va dubtar una mica perquè tenia por que quan comencés a caminar se n'anés cap enrera, però en aquell moment la sepieta es va posar ben bé al darrera del cranc, i va començar a bufar amb totes les seves forces, el cranc tenia la pilota a les seves grosses pinces i ningú s'atrevia a agafar-li, fins i tot el pop li tenia por., i mica en mica el cranc va aixecar totes les potes i la sepieta l'empenyia bufant, i el cranc anava endavant, endavant...no s'ho podia creure anava caminant endavant...fins que es va trobar tot sol davant de la caixa-porteria i va donar una empenta ben forta a la pilota-eriçó i la va col·locar dins la caixa. Havia fet un gol, ho havia aconseguit i tots van anar a celebrar-ho, tirant-se per sobre del cranc. Aquell dia els llafranencs van guanyar per 7 a 0 a l'equip de la cala veïna.

I no us diré que a l'acabar el partit ho van celebrar menjant una paella, perquè els habitants de sota el mar no en mengen d'aquestes coses, i s'atipen amb qualsevol bagatella. Però si que us puc dir que van fer una festa tant sonada, que fins i tot una balena que passava ben lluny, ben lluny es va apropar fins a la platja. Per això, si cap als volts d'agost sentiu que per la Costa Brava han vist una balena, estigueu ben segurs que a sota del mar estan celebrant la festa de després del partit.